

Diplomová práce

Ludmila Havlinová: Svátost pomazání nemocných v historii a v ekumenickém pohledu

Posudek vedoucího práce

Práce usiluje o komplexní pohled na svátost pomazání nemocných. Zabývá se svátostmi z hlediska dogmatického i z hlediska symbolického významu, probírá historii svátosti pomazání nemocných i její současnou podobu a podává užitečný přehled o existenci, chápání nebo naopak odmítnutí této svátosti v některých nekatolických církvích. Práce je dobře logicky členěna. Autorka je zjevnou příznivkyní této svátosti, mrzí ji, že je chápaná a užívána méně, než by si zasloužila. Je jí ale třeba připsat výrazně k dobru, že jí tento osobní interes nesvedl ani k moralizování, ani k prezentaci jen a jen vlastních zkušeností a pobídek, jak to často u prací, kde je cítit silný zájem autora o věc, bývá.

Podíváme-li se na obsah práce, můžeme říci, že co do probraných témat autorka svůj úkol splnila. Při četbě ovšem narazíme na některé nedostatky, z nich část by bylo asi možné při obhajobě vysvětlit. Některé jsou, bohužel, u prací, odevzdávaných na této katedře, takřka „chronické“. Jsou to biblická východiska, zpracovaná převážně jen na základě biblických citací, ne na základě výkladové literatury (aspoň katolický biblický slovník mohl být vzat v potaz!), str. 7-13, pouhé citace zbytečně rozsáhlé místo posouzení obsahu citovaných textů z pohledu záměru vlastní práce (zejména pokud jde o liturgické texty), např. str. 30-38, a minimální schopnost pracovat s cizojazyčnou literaturou, která by k tématu přinesla mnohem víc, než co je v česko-slovenské odborné produkci možné najít. Potom by také část, věnovaná historii chápání svátosti pomazání nemocných, byla bohatší, což by práci prospělo.

V textu jsou některé nedostatky, které jdou spíš na vrub určité neobratnosti autorky při zpracování odborného textu, než že by šlo o neoprávněné užívání cizích zdrojů. Např. na str. 12 cituje volně Baumerta, ale odkaz je až na druhé straně a není zřejmé, že se týká i předešlého textu. Je-li v zásadní věci poukazováno na rozhodnutí lyonského koncilu, měl by zde být citát aspoň z Denzingera (str. 27). Citovaný Lexikon für Theologie und Kirche vyšel v průběhu desetiletí v trojím vydání a měl různé hlavní autory, autorka cituje zřejmě z 3. vydání, ale neuvádí to.

Chápu, že některé informace o praxi nekatolických církví nebylo snadné si opatřit a že vše neexistuje písmeně. Nicméně by bylo třeba napsat jak se udílí svátost útěchy nemocným v CČH, jestliže, jak je uvedeno, Farský mazání olejem odmítl. Dále by bylo třeba sdělit, odkud má autorka informace o současné praxi v Jednotě bratrské. Omylem bude asi odvolávka na OPN u Církve adventistů sedmého dne (str. 61). Překlepem bude asi údaj na str. 66 nahoře („Nový rituál 1994“). Když už se autorka rozhodla napsat něco o hospicové péči, mělo by to být jednak důkladně, ne jen několika citacemi z jedné jediné knížky, a také by to mělo být uvedeno do vztahu k tématu práce.

Přes uvedené nedostatky, které nejsou zásadní povahy, považuji práci za přínosnou, odpovídající nárokům na diplomovou práci, a doporučuji ji k obhajobě.

V Praze 25. 5. 2009

vedoucí diplomové práce